

Дървета-великани.

Джбътъ е царътъ на нашитѣ гори. Величественъ, гордъ се издига той и съ своята грамадна корона засѣнява околнитѣ дървета, които съ страхъ и почитъ прѣклянатъ глава прѣдъ него.

И когато слабъ вѣтрецъ задуха, листата му шепнатъ чудни приказки за минали, отдавна минали врѣмена, когато всичко наоколо му не е било тъй, както е сега. Зеръ, не малко столѣтия сж изтекли откато е тукъ, та е видѣлъ много поколѣния да се появяватъ и изчезватъ прѣдъ него. А когато буря се извие и малкитѣ му съсѣди съ трепетъ очакватъ своя край, той само сърдито изпраща съ старитѣ си клони и насмѣшливо изгледва прѣгннатитѣ отъ страхъ малки дървета, за които тази буря е първата може-би и послѣдня.

Гордъ и могъщъ е джбътъ у дома си, въ Европа. Той съчетава въ себе си и височина (до 35 м.) и дебелина на стѣблото (4—5 м.) и дълголѣтие (до 2000 год.). Но ако го поставимъ прѣдъ други дървета, които вирѣятъ особено въ Америка и Австралия, горкиятъ, той прѣдъ тѣхъ ще изглежда като храстъ.

Дървото, което наистина заслужава да се нарече „царъ на дърветата“, то е гигантската секвоя, която расте по западнитѣ склонове на планината